

Aineiston poistaminen kokoelmien kehittämisen työvälineenä

Raine Wilen

Aineiston poistamiseen kokoelmista on aina liittynyt paljon ristiriitaisia tunteita, jotka ovat olleet (ja ovat edelleen) häilyviä ja epäröiviä kuten Hamletilla. Kun kirjoja oli vähän, niihin suhtauduttiin kunnioittavasti ja niitä haalittiin kokoelmiin innokkaasti. Kirjojen sisällön merkityksen tuntemista ja arviointia asiakkaiden tarpeiden kannalta saatettiin pitää myös älyllisesti liian vaativana, jopa ylivoimaisena tehtävänä.

Kaksi kirjastonhoitajaa Yhdysvalloista näkivät asian seuraavasti 1890-luvulla: *”Weeding is the elimination of weeds, A weed is a plant of which some ignorant person doesn’t know the name, the properties, the use. No wise person would accept such duty and if he did, he would discard nothing from the library. It is a fool’s mission and no one but a fool can perform its’ functions”* (Roy, 371).

Karsinta on siis yksinkertaisesti järjestelmällisesti mahdotonta, koska kukaan ei ehdi, eikä kykene perehtymään yksittäisten kirjojen sisältöön riittävän perusteellisesti, ja myös kirjojen tulevan käytön ennustaminen on mahdotonta. Sama logiikka pätee periaatteessa myös valintaan, mutta ei ole sitä vaikeuttanut samalla tavalla, koska uuden hankkiminen työnä on mielenkiintoisempaa kuin vanhan poistaminen.

Enemmän tilaa käyttäjille, vähemmän kirjoille

Järkevyys, pragmaattisuus ja taloudellisuus ovat pitkälti syrjäyttäneet tunteet aineiston poistamisessa. Syyt tähän ovat ilmeiset: tila on kallista ja aineistot ovat siirtyneet valtaosin verkkoon. Tästä seuraa uusi toimintaperiaate: enemmän tilaa käyttäjille, ei kirjoille.

Kokoelmilta vapautuvien tilojen käyttäminen uusiin interaktiivisiin toimintoihin yleisty. Kun kirjojen sisällön vapauttaminen fyysisestä formaatista yleisty, voidaan kokoelmista ”vapaut-

”To discard, and what to discard, that is the question, Whether ‘tis better on our shelves to suffer The books out-moded by the passing years or to take action ‘gainst their accumulation and by discarding end it.

To move: to store: to burn: perhaps to regret; ay, there’s the problem.

For after that rash act what complaints may come; When we have shuffled off an out-worn book There’s one who wants it”.

(Roy, 352)

taa” paljon tarpeetonta ja tilaa vievää aineistoa. Aikaisempi periaate, ”mitä suurempi sen parempi kokoelma” -filosofia, on käännetty pääläelleen. Uusi käsitys suosii korkeintaan pieniä ja toimivia paperisia kokoelmia, aina ei niitäkään.

Just in case -periaate on korvattu *just in time* ja *just for you* -johtotähdillä eli nykyinen kysyntä syrjäyttää ennakoitua käytön. Tämänkaltainen ajattelumalli lisää paperisten aineiston poistotarvetta ja tekee karsinnan ajankohtaiseksi monessa kirjastossa. Suurien ja vähän käytettyjen kokoelmien säilyttämisestä on päinvastoin kuin ennen tullut vain vähäjärkisten puuhaa.

Tunteet ja karsinta

Karsinnan tunteenomaisuutta kuvaa myös se, että englannin kielessä sille, toisin kuin muille kokoelmien kehittämisen termeille onkin lukuisia eufemismeja. Ne kuvaavat paitsi englannin kielen rikkautta, myös karsintatyön moninaista ja sen epämiellyttäväkin luonnetta ja siihen liittyviä mielikuvia.

Seuraavia termejä on aikojen kuluessa käytetty:

deselection (poisvalinta), reverse selection (käännteinen valinta), negative selection, deacquisition, weeding (rikkaruohojen kitkeminen), condemning (käytöstä poistaminen), culling (poimiminen), eliminating, evicting (häättäminen), harvesting (sadonkorjaaminen), overhauling (huoltaminen), pruning (poisleikkaaminen), reappraising (uudelleenarviointi), reducing (vähentäminen, supistaminen), rejecting (hylkääminen), removing (pois korjaaminen), relegating (siirtäminen), retiring (viralta eläkkeelle paneminen), revising (tarkastaminen), sifting (seulominen), stack thinning, (hyllyjen harventaminen), thinning out (ohentaminen), winnowing (erottelemisen), withdrawing (poistaminen) purging (puhdistaminen) (Roy, 352).

Monet näistä termeistä tuovat mieleen luonnon, pellot, puutarhan ja puut, kuten rikkaruohojen kitkeminen, koristepensaiden leikkaaminen tai kuivien oksien karsiminen. Ne liittyvät kasvien elinvoimaisuuden ja tuoreuden lisäämiseen. Samaan tapaan myös kirjakokoelmat lakastuvat ja kadottavat elinvoimansa ajan kuluessa.

Puutarhurina tiedon puutarhassa

Hedelmistään puu tunnetaan. Kirjastonhoitaja on puutarhuri tiedon puutarhassa. Puun koko ei ole enää missään suhteessa sen tuottamien hedelmien laatuun, joten suurien ja joka puolelle rönsyilevien puun oksien kasvattaminen ei voi olla enää minkään kirjaston ensi sijainen tavoite.

Kuolleet ja elinkelvottomat oksat pitää karsia pois niin, että uusia ja tuoreita pääsee kasvamaan tilalle. Kuitenkin on edelleen erinomaisia, hyviä, tyydyttäviä ja huonojakin kokoelmia. Enää ei niin paljon merkitse se minkälainen kokoelma on, vaan mitä se tekee. Pieni, ajantasainen ja hyvin hoidettu kokoelma tekee työnsä paljon paremmin kuin suuri, epämääräinen ja vanhentunut.

Ei pidä kuitenkaan kuvitella, että kokoelman ja varsinkaan suuren, monialaisen ja monikielisen, osittain tuntemattomalle kohdejoukolla valitun kokoelman rakentaminen ja kehittäminen olisi jotakin tieteellisen tarkkaa ja varmaa työtä.

Vielä vähemmän se on hetken mielihoiteisiin perustuvaa tunteenomaista inspirointia.

Karsinta ja kokoelmien kehittäminen

Karsinta, kuten valintakin on helppoa niin kauan, kun tarkasti tiedetään, mitä käyttäjät haluavat. Jos tämä tieto puuttuu tai siitä on vain hämärä käsitys, molemmat toiminnat muuttuvat nopeasti ongelmallisiksi. Laadullisesti ja määrällisesti optimaalisen kokoelman rakentaminen tulee lähes mahdottomaksi, kun tarkka tieto käyttäjien tiedontarpeista puuttuu tai se on korkeintaan muttu -pohjalla.

Karsinta on helposti määriteltä. Sillä tarkoitetaan yleensä prosessia, jossa valitaan teoksia tai teosryhmiä, jotka joko poistetaan kokonaan tai siirretään varastoon kokoelmasta. Useimmiten se kohdistuu painettuun aineistoon, mutta voi koskea muutakin aineistoa. Tässä keskityn painettuihin aineistoihin. Karsintaa voidaan tarkastella hyvin monesta näkökulmasta ja nämä näkökulmat ovat suuresti vaihdelleet aikojen kuluessa.

Kokoelmien kehittäminen tarkoittaa niitä toimintoja, joiden avulla katsotaan, miten hyvin kokoelma vastaa käyttäjä yhteisön tai kehysorganisaation tarpeita tai mielenkiinnon kohteita. Kokoelmien kehittäminen sisältää sekä hallinnollisen tason että operationaalisen tason toimintoja: edelliseen kuuluvat kokoelmapolitiikan ja hankintapolitiikan laatiminen, jälkimmäiseen: valinta, hankinta, karsinta ja evaluointi.

Karsinta helpottaa hakua ja vapauttaa tilaa

Karsinta voi koskea joko suurten aineistokokoainsuuksien siirtämistä tai yksittäisten teosten poistamista. Poistojen kriteereinä voidaan käyttää joko objektiivisia, kuten teoksen ikä, käyttö, kieli, kunto, harvinaisuus, historiallinen merkitys tai subjektiivisia, sisältö, merkitys opiskelijoille, tutkijoille, suurelle yleisölle.

Karsinta auttaa yleensä käyttäjiä pääsemään paremmin käsiksi tarvitsemaansa aineistoon. Koko-

elmaa on helpompi käyttää, kun se sisältää vain relevantteja, ajantasaisia ja käyttäjien tietyllä hetkellä tarvitsemia teoksia. Näin ollen se myös parantaa kokoelman käyttöastetta ja siihen käytetty raha saa paremmin vastinetta.

Karsinta vapauttaa tilaa. Tilakysymykset ovat askarruttaneet kirjastoja hyvin kauan. Jo v. 1725 *Thomas Hollis* niminen henkilö lähetti Harvard Collegen johtokunnalle kirjeen, jossa hän totesi: ”*Jos haluatte enemmän tilaa nykyaikaisemmil-le kirjoille, niin on helppoa siirtää vähemmän tarpeelliset etäisempään paikkaan, mutta älkää myy-kö niitä koska ne ovat pyhitettyjä*” (Evans, 379).

Näin suurella kunnioituksella ei kirjoihin esi-neinä varmaan enää nykyään suhtauduta, mutta muuten neuvo on varsin järkevä ja nykyaikainen.

Miksi karsintaa vältellään?

Karsintaan liitetään helposti negatiivisia mieliku-via ja sitä on vältelty monista syistä. Se ei ole kir-jastojen halutuimpia tehtäviä. Osuvasti onkin sa-nottu, että heti ulkona olevan kirjojen palautus-luukun tyhjentämisen jälkeen kylmänä ja lumi-sena päivänä karsinta on seuraavaksi epämiellyt-tävin työ kirjastossa (Johnson, 2009, (151)). Sa-malla se on kuitenkin yksi tärkeimmistä.

Disher on eritellyt koko joukon karsintaa estä-viä syitä. Näihin kuuluvat mm. ajanpuute, vää-rien valintojen ja kokoelmien hajottamisen pel-ko, mahdollisen tulevan käytön odotus sekä kä-sitykset siitä, että on harvinaista ja arvokasta ei saisi poistaa tai on väärin heittää pois aineistoa (*Disher*, 2007, 117-119).

Karsinta yleensä jätetään viimeiseksi työksi, koska se koetaan epämiellyttäväksi ja työlääksi. Todellisuudessa se säästää ainakin käyttäjän ai-kaa, joka löytää helpommin tarvittavan aineiston. Jos kokoelmaa pidetään jatkuvasti ajantasaisena, ei ajanpuute ilmene niin selvästi kuin harvoin ta-pahtuvissa kertaluonteisissa projekteissa. Ideaalitapauksessa, joka ei tosin koske kaikkia kirjastoja, kokoelmasta pitäisi poistaa teoksia samassa tah-dissa kuin sinne valitaan uusia.

Karsinta edellyttää henkilökohtaista arviota.

Tämä on epämiellyttävää, koska arvio voi myö-hemmin osoittautua vääräksi. Voi myös olla vas-tenmielistä poistaa kirja, jonka on itse valinnut mutta jota ei ole lainkaan käytetty.

On vaikea myöntää, että virhe on tullut teh-dyksi. Tässä on kuitenkin pikemmin oppimisen paikka, miksi näin käynyt. On terveellistä huo-mata, että jotkut kirjat menevät paremmin lai-naksi, vaikka oma näkemys niiden merkitykses-tä olisi päin vastainen.

Väerien valintojen ja kokoelmien hajottamisen pelko

”Väerien” valintojen kautta voidaan kuitenkin muodostaa ajan kuluessa parempi käsitys koko-elmasta ja käyttäjien tarpeista, joten tämäkin koi-tuu pitkällä tähtäyksellä hyödyksi. Jokaisen ns. ydinkokoelman ulkopuolella olevan teoksen va-lintaan liittyy aina vääjäämättä riski, mutta koke-muksen ja intuition avulla virhemarginaalia voi-daan pienentää.

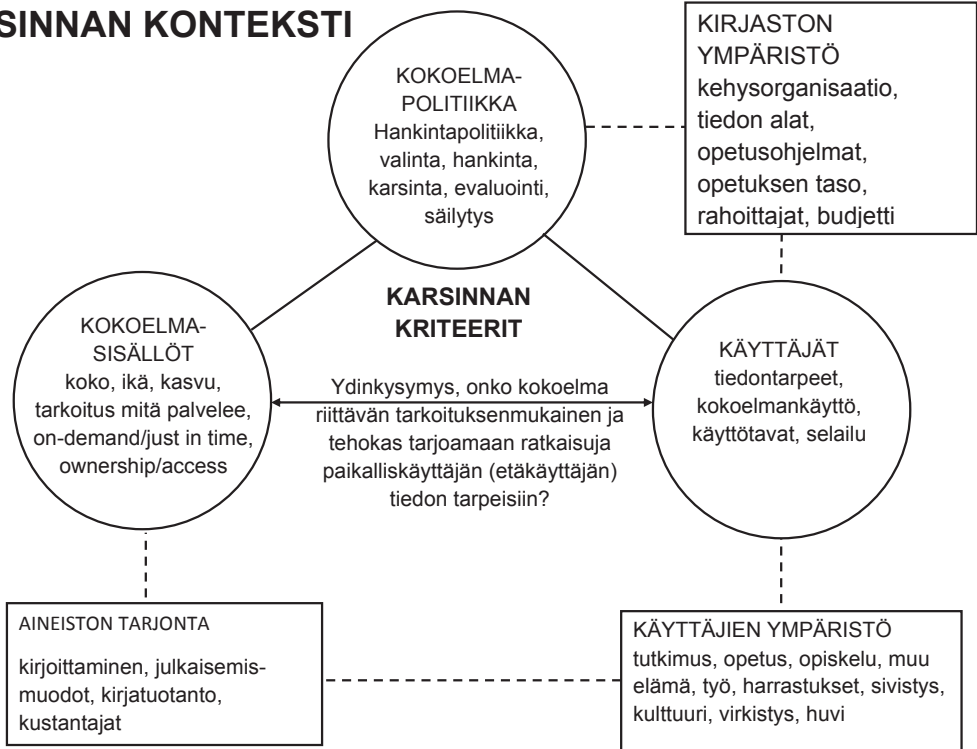
”Väärät” valinnat puhuvat kieltä, jota on vähi-tellen mahdollista oppia ymmärtämään. Karsin-tatyössä tutustuu parhaiten tähän kieleen, kun tarkastelee tilastojen valossa käyttäjien jättämiä jälkiä kokoelmaan.

Karsinta aiheuttaa haittaa kokoelmalle. Usko-mus, että karsinta tekee haittaa kokoelman yhte-näisyydelle ja integriteetille ei ole perusteltu. Ko-ko ei korvaa kokoelmissa laatua. On tärkeämpää tarjota käyttäjille pienempi ja ajantasainen kuin suuri ja vanhentunut kokoelma. Kokoelman it-seisarvo on vain joissakin harvoissa tapauksissa (vrt. erikoiskokoelmat, kansalliskirjasto) niin tär-keä kuin sen käyttöarvo.

Menetysten välttäminen

Käsitys siitä, että jos tänään karsit jonkin teoksen, niin huomenna joku tulee ja kysyy juuri sitä teos-ta, on sitkeästi elävä. Vaikka näin joskus voi tapah-tua, on kyseessä pikemmin poikkeus kuin sään-tö. Tämä käsitys myös estää uuden ja relevantim-man aineiston tehokasta löytymistä ja tekee ko-koelmasta sekavan ja vähemmän houkuttelevan.

KARSINNAN KONTEKSTI

Kuvio 1

Jotain harvinaista ja arvokasta voidaan hävit-
tää. Tämä on lähinnä bibliofilien huoli. Epäsel-
vissä tapauksissa kannattaa poistettava kirja arvi-
oida esim. jonkin antikvariaatin tai muun van-
hojen kirjojen tuntijan toimesta. Harvoin mi-
tään todella arvokasta käyttökokoelman kirjoil-
la menetetään.

On väärin heittää kirjoja pois. Tämä on moraa-
linen kannanotto kirjan arvolle. Käytön kannalta
voidaan todeta, että on moraalitonta pitää suura-
käyttämätöntä kokoelmaa vain sen itse arvon
perusteella. Ratkaisu tähän olisi, jos kirjoja voi-
taisiin myydä halvalla tai lahjoittaa hyväntekeväi-
syyteen, kirpputoreille ym.

Karsinnan konteksti

Karsinta on osa kokoelmien kehittämistä ja hal-
lintaa.

Kuviosta 1 nähdään, miten kokoelmapolitiikka
ja siitä johdettu hankintapolitiikka sisältää käy-

tännön tasolla valinnan, hankinnan, karsinnan,
evaluoinnin ja säilytyksen. Nämä toiminnot mää-
rittelevät teoreettisesti ja käytännöllisesti sen, mi-
tä kokoelmassa on, mitä sinne hankitaan ja missä
suhteessa sekä mitä sieltä poistetaan ja säilytetään.

Kokoelmafilosofia

Tärkeä näitä säätelevä tekijä on kokoelmafiloso-
fia: mikä on kokoelman tarkoitus, mitä kokoelma
nyt sisältää, ketä palvelee, missä muodossa sinne
hankitaan aineistoa, hankitaanko pelkästään vä-
litöntä käyttöä varten jne.

Kirjasto ja sen käyttäjät eivät suinkaan toimi
tyhjiössä, vaan kukin omassa ympäristössään, jo-
ta säätelevät monet tekijät (ks. kuvio). Aineiston
tarjonta, käyttäjien tiedontarpeet ja niiden tyy-
dyttämistavat kuuluvat olennaisesti kuvioon ja
niiden tutkiminen liittyy tärkeällä tavalla myös
aineistojen poistamiseen ja korvaamiseen muil-
la formaateilla.

Tärkein ydinkysymys, josta karsinnan kriteerit eri kirjastoissa johdetaan, on se, miten hyvin ja tarkoituksenmukaisesti sekä taloudellisesti nykyinen kokoelma tyydyttää sille asetetut vaatimukset ja vastaa käyttäjien tiedon tarpeisiin.

Karsinta ja kokoelmapolitiikka

Mitään standardi menetelmää aineiston poistamiseksi kokoelmista ei ole. Kaikki riippuu kokoelman tarkoituksesta, sille asetetusta tehtävästä ja tavoitteista. Se, mikä toimii yhdessä kirjastossa, ei ehkä toimi toisessa. Joitakin yleisperiaatteita aineiston poistossa tai siirroissa on kuitenkin hyvä noudattaa. (Disher, 2007, 115-134)

Kokoelmien kehittämisen ydin on kokoelmapolitiikka. Mikäli tällaista ei ole, tulee aloittaa yhteisöanalyysillä. Mitä tilastot kertovat käyttäjistä ja aineistojen käytöstä? Mikäli kirjasto on tehnyt kokoelmien evaluoinnin, kannattaa tarkastaa sen tulokset. Mitkä ovat kokoelmien vahvuudet ja heikkoudet? Tämä helpottaa karsintasuunnitelman tekemistä.

Karsinta koskettaa monia tahoja ja henkilöitä. Ei pidä toimia tyhjiössä, vaan projektiin tulee ottaa mukaan kaikki sellaiset henkilöt, jotka ovat jollakin tavalla kokoelman kanssa tekemisissä. Näitä tahoja ovat mm. hallinto, rahoittajat ja yleisön palvelutehtävissä toimivat sekä käyttäjät. Näillä kaikilla voi olla erilaista ja tärkeää tietoa ja näkemyksiä kokoelmasta ja sen kehittamisestä.

Karsinnan vaiheet

On hyvä tehdä kaikille selväksi, miksi kokoelmaa karsitaan ja miten, koska käyttäjät eivät aina ymmärrä aineiston poistossa käytettäviä perusteita. Näistä huomionarvoisia ovat seuraavat:

Aikataulutus

Menettelytapa joka perustuu siihen, että tehdään karsintaa silloin, kun on aikaa tai huvittaa ei ole suositeltava. Parempi on tehdä aikataulu ja päättää aikarajoista, joissa ilmoitetaan mitä aiotaan saada tehdyksi ja kenen toimesta.

Prosessin etenemisen tarkkailu

Kannattaa pitää huolta, miten projekti etenee

ja mitä on aikaansaatu.

Tiedonlähteet, työvälineet ja informaatio

Tärkein yksittäinen tiedonlähde ovat käyttötilastot (esim. miten aineistoja käytetään suhteessa niiden kokoon). Toinen tärkeä asia on budjetti, miten se on jaettu ja miten sen käyttö vastaa kokoelman käyttöä. Käyttötilastot ja budjetti antavat vain raamit, joita on hyvä vahvistaa muulla kokoelmaan ja sen käyttöön liittyvällä tiedolla.

Tiedontarpeiden muutoksien tarkkailu

Asiakkaiden tiedontarpeiden tyydyttämistavoissa tapahtuu nopeasti muutoksia, joita pitää jatkuvasti tarkkailla ja mukauttaa palvelut paremmin niitä vastaamaan.

Yhteisö

Käyttäjäkunnan rakenteen muutokset heijastuvat myös aineistojen kysyntään ja poistoihin.

Aineiston poistamisen kriteerit

Aika kulkee lineaarisesti, mutta jokaisen kokoelman kirjan arvo ei muutu samalla tavalla lineaarisesti. Joskus kirjan sisäinen arvo voi olla ristiriidassa sen käyttöarvon kanssa. Pelkän käyttöarvon soveltaminen karsinnassa helpottaa työtä, mutta kaikissa kokoelmissa periaatetta ei voi yksiselitteisesti noudattaa.

Koska karsinta merkitsee periaatteessa poisvalintaa (*deselection*), aineiston poistamisen kriteerit ovat myös samat kuin aineiston valinnan mutta käänteisessä muodossa.

Vaikka karsinnasta on kirjoitettu paljon, aiheesta on olemassa vain yksi kokonainen kirja joka on ylitse muiden. Se on *Stanley Sloten: Weeding library collections*, josta on otettu useita painoksia. Sloten lähestyy aihetta sekä tieteellisesti että käytännöllisesti.

Ydinkokoelma ja kirjan käyttö karsinnan kriteereinä

Sloten kirjan keskeiset käsitteet ovat ydinkokoelma ja kirjan hyllyssä oloaika. Ydinkokoelma on se osa kokoelmasta, joka tyydyttää 95-99% käyttäjien tiedontarpeista. Tutkimusten mukaan kirjas-

tojen kokoelmat jakautuvat kahteen osaan, joista toinen koostuu usein lainattavista, toinen taas vähemmän tai ei lainkaan lainatuista kirjoista. Sen jälkeen, kun nämä kaksi kokoelmaa on identifioitu, tulee Sloten mukaan noudattaa sääntöä: yksikään ydinkokoelmaan kuuluva teos ei ole karsinta kandidaatti.

Hyllyssä oloaika on se aika, jonka kirja on hyllyssä lainauskertojen välillä. Taustalle on ajatus siitä, että kirjan hyllyssä olosta voidaan kirjan aikaisemman lainaushistorian avulla ennustaa sekä sen nykyinen että tuleva käyttö. Yleisesti hyväksytty ja tutkimuksissa vahvistettu ajatus on, että kirjan aikaisempi käyttö on hyvä nykyisen indikaattori, nykyinen taas hyvä tulevan ennustin.

Mikäli jonkun kirjan edellisestä lainauksesta on kulunut huomattava aika, sanokaamme vaikka 3-5v. voidaan sanoa, että ennuste sen tulevasta lainauksesta on melko huono ja se todennäköisesti kuuluu karsittaviin. Aivan uudet kirjat eivät tämän teorian mukaan siis vielä kuulu karsittaviin.

Subjektiiiviset menetelmät

Sloten menetelmä on objektiivinen ja se perustuu puhtaasti kirjan käyttötilastoihin ja kirjan vanhenemiseen ei kirjan sisällöllisiin tekijöihin. Subjektiiivisiä menetelmiä käytetään, kun tarkastellaan kirjan sisältöä.

Siitä voidaan kysyä: Onko kirja edelleen olennainen, onko sillä merkityksellisyttä paikallisille käyttäjille? Millä kielellä kirja on kirjoitettu? Onko kirjasta useita kappaleita, onko sitä saatavissa muista kirjastoista, onko se harvinainen, huonokuntoinen? Onko olemassa korvaavaa tallennetta e-muodossa. Onko se jo alun perin valittu erheellisesti?

Sloten menetelmä karsii määrällisesti melko vähän kokoelmasta, joten suuren kokoelman karsimiseen on hyvä käyttää huomattavasti väljempää seulaa ja karsia myös subjektiivisilla menetelmillä, jos tilaa halutaan saada.

Kirjastonhoitajan missio

Monen kirjaston missioksi on tullut aineiston

poistaminen kokoelmista. Samaa missiota kannatti jo kuuluisa espanjalainen filosofi *Jose Ortega y Gasset*. Hän piti v. 1931 Pariisissa kirjastonhoitajien kansainvälisessä kongressissa kuuluisan puheen, jossa hän käsitteli kirjojen liikatuotantoa.

Hänen mielestään kirjoja jo silloin oli yksinkertaisesti liian paljon. Kirjalla ei ollut enää sille kuuluvaa viehätysvoimaa, vaan siitä oli tullut painolasti. Kun kirjoja on liikaa, ei ennätä lukea kaikkea mitä pitäisi ja sekin mikä luetaan, luetaan liian nopeasti ja huonosti. Tämä trendi ei varmaankaan ole vähentynyt.

Ortega oli sitä mieltä, että jos jokainen uusi sukupolvi jatkaa painetun paperin kumulomista samassa suhteessa kuin edellinen, niin kirjojen liiallisuuden uhkasta tulee pelottava. Ongelma ei hänen mielestään ole vain se, että kirjoja on ja tuotetaan joka päivä aivan liikaa, vaan myös se, että useimmat niistä ovat hyödyttömiä ja typeriä. Kirjojen olemassaolo ja konservointi lisää painolastia ihmiskunnalle, joka jo muutenkin joutuu kumartamaan kaikenlaisten painolastien alla.

Samaan aikaan tapahtuu myös sitä, että kaikilla tieteenaloilla joutuu usein pahoittelemaan, että tietyt kirjat puuttuvat ja niiden puuttuminen vaikeuttaa tutkimuksen tekemistä. Jos korvataan kirja sana, Ortegan näkemyksissä sanalla tietoa ollaan hyvin aktuaalisessa tilanteessa.

Kokoelmat käyttökelpoiseksi

Ortega on sitä mieltä, että kirjastonhoitajan tulee toimia sen periaatteen mukaan, että kirjasto ei täyty kirjoilla, jotka sisältävät vain roskaa. Tässä mielessä tulevaisuuden kirjastonhoitajan velvollisuus onkin toimia filterinä lukijoiden ja kirjatornien välissä.

Tämä tarkoittaa nykyaikaisemmilla termeillä, että kokoelmista tehdään käyttökelpoiset. Kirjojen hankinta ja poistaminen pitää olla oikeassa suhteessa. Kirjat on myös järjestettävä niin, että niiden elinvoimainen funktio eli se, että ne saatetaan tekemään työtä ihmisten hyväksi, pääsee parhaiten esille.

Aineiston poistamisen varsinainen haaste on se,

miten kokoelmat voidaan joka hetki pitää sellaisessa tilassa, että ne sisältävät vain sellaista kirjallisuutta, joka palvelee parhaiten juuri sitä käyttäjäryhmää, jolle kokoelma on ensisijaisesti tarkoitettu. 📖

Lähteet:

Disher, W., (2007) Crash course in collection development, Westport, Connecticut, Libraries Unlimited, London

Evans, G.E., (1995), Developing library and information center collections

Englewood, Colorado, Libraries Unlimited

Johnson, P. (2009) Fundamentals of collection development and management, Chicago, ALA.

Ortega y Gasset, Jose, (1961) The mission of the librarian, Antioch review, v. 2, no 2, 133-154

Roy, L. (1994), Weeding, Encyclopedia of library and information science, vol 54, Suppl.17, New York, Marcel Dekker,(352-390)

Slote, Stanley (1997) Weeding library collections: library weeding methods,

Englewood, Colorado, Libraries Unlimited

Tietoa kirjoittajasta:

*Raine Wilen, kirjastonhoitaja
Helsingin yliopiston kirjasto
email. raine.wilen@helsinki.fi*